

Sygn. akt III PO 2/10

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Teresa Flemming-Kulesza (przewodniczący)
SSN Zbigniew Myszka
SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi Klubu Sportowego Z.
na orzeczenie Związkowego Trybunału Piłkarskiego PZPN
z dnia 8 kwietnia 2009 r.,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 28 września 2010 r.,
skargi kasacyjnej Polskiego Związku Piłki Nożnej od wyroku Trybunału
Arbitrażowego do Spraw Sportu przy Polskim Komitecie Olimpijskim
z dnia 7 stycznia 2010 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Trybunałowi
Arbitrażowemu do spraw Sportu przy Polskim Komitecie
Olimpijskim do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach
postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Orzeczeniem z dnia 8 kwietnia 2009 r. Związkowy Trybunał Piłkarski Polskiego Związku Piłki Nożnej (powoływany dalej jako ZTP PZPN) zmienił orzeczenie Wydziału Gier PZPN z dnia 10 lutego 2009 r. w ten sposób, że postanowił rozwiązać kontrakt o profesjonalne uprawianie piłki nożnej zawarty w dniu 1 stycznia 2007 r. pomiędzy zawodnikiem M. C. a Klubem Z. z winy klubu.

Wyrokiem z dnia 7 stycznia 2010 r. Trybunał Arbitrażowy do Spraw Sportu przy Polskim Komitecie Olimpijskim (powoływany dalej jako Trybunał Arbitrażowy lub Trybunał) uwzględnił skargę Klubu na powyższe orzeczenie (pkt 1), oddalił wniosek zawodnika o rozwiązanie kontraktu z winy klubu (pkt 2), rozwiązał kontrakt zawodnika M. Z. bez orzekania o winie (pkt 3) oraz orzekł o kosztach postępowania (pkt 4).

Trybunał stwierdził, że po pierwsze - wniosek o odrzucenie skargi Klubu jest oczywiście niezasadny w świetle art. 8 ust. 1 statutu Trybunału; po drugie - orzeczenie ZTP PZPN rażąco naruszyło dyspozycję art. 14 ust. 6 uchwały Zarządu PZPN nr 11/12 z dnia 19 maja 2002 r. - Zasady regulujące stosunki pomiędzy klubem sportowym a zawodnikiem profesjonalnym, poprzez jego niewłaściwą wykładnię polegającą na przyjęciu, że istnienie zaległości finansowej względem zawodnika, w wysokości mniejszej niż 3-miesięczna, może stanowić podstawę rozwiązania kontraktu o profesjonalne uprawianie piłki nożnej z winy klubu sportowego; po trzecie - zawodnik złożył swój wniosek o rozwiązanie kontraktu o profesjonalne uprawianie piłki nożnej bez spełnienia drugiej przesłanki z art. 14 ust. 6, tj. bez odczekania na upływ terminu wyznaczonego na uregulowanie zobowiązań; po czwarte - doszło do rażącego naruszenia przez ZTP PZPN dyspozycji § 20 ust. 1 lit. c uchwały Zarządu PZPN nr III/39 z dnia 14 lipca 2006 roku w związku z § 4 lit. d kontraktu z dnia 1 stycznia 2007 r. o profesjonalne uprawianie piłki nożnej, polegającego na jego błędnej wykładni, zgodnie z którą klub piłkarski w ramach obowiązku zapewnienia zawodnikowi opieki lekarskiej był zobowiązany pokrywać koszty zabiegów medycznych zawodnika, które przeprowadzał on na własną rękę, poza instytucjami ochrony zdrowia, z którymi klub piłkarski współpracuje.

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku Polski Związek Piłki Nożnej zarzucił rażące naruszenie: 1) art. 8 ust. 1 Statutu Trybunału Arbitrażowego do Spraw Sportu przy Polskim Komitecie Olimpijskim w związku z art. 42 ust. 7 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o sporcie kwalifikowanym (Dz.U. Nr 55, poz. 1298 ze zm.), poprzez niewłaściwe zastosowanie oraz art. 8 ust. 2 tego Statutu w związku z art. 42 ust. 7 powołanej wyżej ustawy, poprzez niezastosowanie tych przepisów i rozpoznanie skargi na orzeczenie ZTP PZPN z dnia 8 kwietnia 2009 r. pomimo jej wniesienia w dniu 9 lipca 2009 r.; 2) art. 43 ust. 2 ustawy o sporcie kwalifikowanym polegające na przekroczeniu ustawowej kompetencji do rozstrzygania środków zaskarżenia od orzeczeń właściwych organów polskich związków sportowych wydanych w trybie wewnątrzorganizacyjnym, poprzez merytoryczne rozpoznanie skargi na orzeczenie ZTP PZPN rozstrzygające spór o charakterze cywilnoprawnym, niestanowiący materii dyscyplinarnej ani regulaminowej; 3) art. 43 ust. 2 ustawy o sporcie kwalifikowanym polegające na rozstrzygnięciu skargi w oparciu o odmienne ustalenia faktyczne niż te, które zostały poczynione w toku postępowania wewnątrzorganizacyjnego, podczas gdy przesłankami jurysdykcyjnej kontroli orzeczeń organów dyscyplinarnych polskich związków piłki nożnej w sprawach innych niż określone w art. 43 ust. 1 ustawy o sporcie kwalifikowanym jest wyłącznie rażące naruszenie prawa, przepisów statutów oraz regulaminów albo pozbawienie strony prawa do obrony.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Trybunałowi Arbitrażowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga kasacyjna jest zasadna.

Stosownie do art. 42 ust. 7 ustawy o sporcie kwalifikowanym organizację Trybunału i tryb jego postępowania określa Zarząd Polskiego Komitetu Olimpijskiego. Uchwalony na podstawie tej delegacji statut określa w art. 8 terminy zaskarzania do Trybunału decyzji dyscyplinarnych i regulaminowych, stanowiąc, że: zaskarżenie to może nastąpić w terminach określonych przez statuty polskich związków sportowych, które nie mogą być dłuższe niż 30 dni od daty doręczenia stronie decyzji wraz z uzasadnieniem (ust. 1); w przypadku, gdy w statucie

polskiego związku sportowego brak regulacji dotyczących trybu zaskarżenia decyzji dyscyplinarnych lub regulaminowych do Trybunału skargę można wnieść w terminie 30 dni od jej wydania przez właściwy organ (ust. 2); w każdym razie termin do złożenia skargi biegnie od dnia, w którym strona dowiedziała się o wydaniu decyzji dyscyplinarnej lub regulaminowej (ust. 3); przywrócenie terminów, o których mowa w ust. 1 i 2 może nastąpić na zasadach przewidzianych w Kodeksie postępowania cywilnego (ust. 4).

Skarga Klubu na orzeczenie ZTP PZPN została wniesiona w terminie określonym w art. 8 ust. 1 statutu (30 dni od daty doręczenia Klubowi tego orzeczenia wraz z uzasadnieniem), rzecz jednak w tym, że - jak trafnie podnosi skarżący - skarga została wniesiona po upływie 30 dni od daty wydania orzeczenia rozumianego jako jego ogłoszenie, a statut PZPN nie zawiera regulacji dotyczącej trybu zaskarżenia decyzji dyscyplinarnych lub regulaminowych do Trybunału Arbitrażowego. Zatem do wniesienia skargi zastosowanie winien znaleźć termin określony w art. 8 ust. 2 statutu, niezależnie od możliwych sposobów jego wykładni. W tej sytuacji poprzestanie przez Trybunał na arbitralnym stwierdzeniu, że zarzut wniesienia skargi po terminie jest oczywiście niezasadny wobec dyspozycji art. 8 ust. 1 statutu, pozostaje w oczywistej opozycji do treści powołanych wyżej uregulowań. Okoliczność ta jest istotna dla wyniku sprawy, gdyż - w myśl art. 17 ust. 1 statutu - tryb postępowania przed Trybunałem określa regulamin Trybunału Arbitrażowego uchwalony przez zarząd Polskiego Komitetu Olimpijskiego. Regulamin ten stanowi w § 87a, że w sprawach w nim nieuregulowanych do rozpoznania skarg na decyzje dyscyplinarne lub regulaminowe właściwych organów polskich związków sportowych stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego. Zatem wniesienie skargi po terminie powoduje odmowę jej przyjęcia (art. 429 § 1 k.p.k.) lub pozostawienie bez rozpoznania przyjętej już skargi (art. 430 § 1 k.p.k.). Przepis art. 430 § 1 k.p.k., stosowany odpowiednio, obliuguje do pozostawienia bez rozpoznania skargi wniesionej po terminie i przyjętej, a w konsekwencji jej nierozpoznanie w związku z wniesieniem po terminie nie mogłoby prowadzić do zmiany orzeczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 października 2006 r., V KK 313/06, LEX nr 198093).

Przepis art. 43 ustawy o sporcie kwalifikowanym określa właściwość Trybunału do rozpoznawania skarg, po pierwsze - na decyzje dyscyplinarne lub regulaminowe właściwych organów polskich związków sportowych w przedmiocie ściśle określonym w ust. 1, oraz po drugie - na decyzje dyscyplinarne lub regulaminowe tych organów, jeżeli zostały wydane z rażącym naruszeniem przepisów prawa, statutów i regulaminów lub gdy strona została pozbawiona prawa do obrony (ust. 2). W obu przypadkach właściwość Trybunału została zatem ograniczona do rozpoznawania skarg na decyzje mające charakter rozstrzygnięć dyscyplinarnych lub regulaminowych. Tymczasem Trybunał w ogóle nie odniósł się do zagadnienia charakteru sprawy, której przedmiot stanowi rozwiązanie kontraktu o profesjonalne uprawianie piłki nożnej na wniosek zawodnika.

Skarżący prezentuje stanowisko, że spór pomiędzy klubem sportowym a zawodnikiem w zakresie, między innymi, rozwiązania kontraktu ma swoje źródło w umowie cywilnoprawnej, co wskazuje na jego cywilnoprawny charakter. W tej sytuacji organy jurysdykcyjne PZPN nie korzystają z uprawnień władczych organizatora rozgrywek, a ich orzeczenia nie są decyzjami regulaminowymi w rozumieniu art. 43 ust. 2 ustawy o sporcie kwalifikowanym. Powoduje to, że Trybunał dopuścił się przekroczenia ustawowej kompetencji do rozstrzygania środków zaskarżenia od orzeczeń polskich związków sportowych. To stanowisko skarżącego pomija treść art. 28 ust. 3 powołanej ustawy, zgodnie z którym szczegółowe prawa i obowiązki zawodnika w zakresie nieuregulowanym w ustawie wynikają z regulaminów właściwych polskich związków sportowych. Może to więc wskazywać, że decyzje regulaminowe w rozumieniu art. 43 ust. 2 ustawy to również rozstrzygnięcia w sprawach dotyczących praw zawodnika określonych w regulaminach, o których stanowi art. 28 ust. 3. W znaczeniu formalnym, zgodnie ze statutem PZPN (art. 34 § 1 lit. i), regulamin ma rangę uchwały zarządu tego Związku, normującej w sposób uporządkowany daną sferę funkcjonowania związku sportowego (por. pogląd wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 2009 r., III PO 1/09, LEX nr 518071, odnoszący się do regulaminów dyscyplinarnych). Oceny zatem wymaga czy uchwała zarządu PZPN nr II/12 z dnia 19 maja 2002 r. - Zasady regulujące stosunki pomiędzy klubem sportowym a zawodnikiem profesjonalnym, stanowiąca - zgodnie z jej postanowieniem -

załącznik do typowego kontraktu o profesjonalne uprawianie piłki nożnej (umowy o pracę lub umowy cywilnoprawnej) zawartego pomiędzy zawodnikiem profesjonalnym a klubem sportowym, jest regulaminem, o którym stanowi art. 28 ust. 3 ustawy o sporcie kwalifikowanym, a w konsekwencji - czy sprawa, której przedmiotem jest rozwiązanie kontraktu o profesjonalne uprawianie piłki nożnej na wniosek zawodnika na podstawie art. 14 ust. 6 wymienionej wyżej uchwały zarządu PZPN jest sprawą regulaminową w rozumieniu art. 43 ust. 2 ustawy o sporcie kwalifikowanym. Podobna wątpliwość rodzi się na tle uchwały zarządu PZPN nr III/39 z dnia 14 lipca 2006 r. w sprawie statusu zawodników występujących w polskich klubach piłkarskich oraz zasad zmian przynależności klubowej, zastosowanej przez Trybunał poprzez postanowienia umowne. Ocena we wskazanym zakresie powinna być dokonana również w oparciu o postanowienia kontraktu o profesjonalne uprawianie piłki nożnej i przy uwzględnieniu treści wniosku zawodnika o rozwiązanie tego kontraktu, których to dokumentów akta sprawy nie zawierają.

Niezasadny jest natomiast zarzut obrazy art. 43 ust. 2 w zakresie, w jakim skarżący upatruje jego naruszenia w rozstrzygnięciu przez Trybunał skargi w oparciu o odmienne ustalenia faktyczne niż te, które zostały poczynione w toku postępowania wewnątrzorganizacyjnego. Możliwość taka wynika wprost z § 82 regulaminu Trybunału (w związku z art. 17 ust. 1 statutu Trybunału), zgodnie z którym rozpoznając skargę zespół orzekający orzeka na podstawie materiału zebranego w postępowaniu wewnątrzorganizacyjnym oraz w postępowaniu przed Trybunałem. Przepis art. 43 ust. 2 określa jedynie przesłanki zaskarżenia decyzji dyscyplinarnych lub regulaminowych do Trybunału Arbitrażowego, nie stanowi natomiast o jego związaniu ustaleniami poczynionymi w postępowaniu przed organem jurysdykcyjnym polskiego związku sportowego.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398¹⁵ § 1 zdanie pierwsze oraz odpowiednio stosowanych art. 98 i art. 108 § 2 k.p.c.